

บทที่ 5

วิวัฒนาการของระบบคำและประโยค

ก่อนที่จะศึกษาวิวัฒนาการของระบบคำในภาษาอังกฤษ ควรทำความเข้าใจกับความหมายของหน่วยคำต่าง ๆ ที่จะสื่อความหมายทางไวยากรณ์กับคำชนิดต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษโบราณ

คำนาม คำนามจะมีจะรูปลักษณะแสดง

๑. เพศ (Gender) คำนามของภาษาต่าง ๆ จะมีรูปแสดงเพศ ๓ เพศ คือ เพศชาย (Masculine) เพศหญิง (Feminine) และเพศกลาง (Neuter) เพศที่ว่านี้ไม่ใช่เพศตามธรรมชาติ แต่เป็นเพศตามลักษณะทางไวยากรณ์ (Grammatical Gender) เช่น

เพศชาย

OE Sthm	(ก้อนหิน = stone)
engel	(เทพดา, เทพีดา = angel)
ent	(ยักษ์ = giant)
pāpa	(สังฆราช = pope)
hungor	(ความหิว = hunger)
hunta	(นายพราน = hunter)
hwæl	(ปลาวาฬ = whale)
mōna	(พระจันทร์ = moon)
mōnab	(เดือน = month)
nama	(do = name)
sealm	(เพลง = psalm , song)
slāp	(การนอนหลับ = sleep)
wīfmann	(ผู้หญิง = woman)
wind	(ลม = wind)

เพศชายtōð (ฟัน = **tooth**)sunu (ลูกชาย = **SON**)

↓ เพศหญิง

OE eorðe (โลก = **earth**)dohtor (ลูกสาว = **daughter**)**lane** (**mion, m**, ถนน = **lane, street**)niht (กลางคืน = **night**)mōdor (แม่ = **mother**)mīl (ไมล์ = **mile**)**treppe** (กับดัก = **trap**)sunne (พระอาทิตย์ = **sun**)stræt (ถนน = **street**)hæte (ความร้อน = **heat**)เพศกลางdēor (กวาง = **deer**)land (พื้นดิน, ประเทศ, จังหวัด = **land**)lēad (ตะกั่ว = **lead**)mōd (จิตใจ = **mind, heart**)wīf (ภรรยา = **wife**)þēoh (ต้นขา = **thigh**)þing (สิ่ง = **thing, business, affairs**)**tin** (กระป๋อง = **tin**)**Iim** (แขนขา = **limb**)

จะเห็นว่าคำนามของภาษาอังกฤษโบราณที่ยกตัวอย่างมานี้ไม่ใช่แสดงเพศตามความหมายธรรมชาติ เช่น wTf เป็นเพศกลาง ไม่ใช่เพศหญิง wTfmann ธรรมชาติคือเพศหญิง แต่เป็นเพศชายตามไวยากรณ์ และ stræt ก็เป็นเพศหญิง ไม่ใช่เพศกลาง เป็นต้น

๒. พจน์ (number) คำนามจะต้องมีลักษณะแสดงพจน์ว่า คำนามนั้นมี ๑ สิ่ง (๑ อัน, ๑ คน) ก็เรียกว่าเอกพจน์ (singular) ถ้ามีตั้งแต่ ๒ สิ่ง (อัน, คน) ก็เรียกว่าพหูพจน์ (plural) เป็นต้น ในปัจจุบัน stone = เอกพจน์ stones = พหูพจน์ ในสมัย OE stān, stānes, stāne = เอกพจน์ และ stānas, stāna และ stānum = พหูพจน์ (การที่มีหลายรูป เพราะไปเกิดในตำแหน่งที่ต่างกัน)

๓. การก (case) คำนามจะมีลักษณะแสดงการกที่ต่างกัน เช่น คำนามที่เป็นประธาน, เป็นกรรมตรง, กรรมรอง, หรือเป็นกรรมตามหลังคำบุพบท หรือเป็นคำนามที่แสดงเจ้าของย่อมมีรูปลักษณะที่ต่างกันได้ เช่น

stān	เกิดในตำแหน่งกรรมตรง
stānes	แสดงความเป็นเจ้าของ
stane	เกิดในตำแหน่งกรรมรอง

บุรุษสรรพนาม (personal pronoun)

คำบุรุษสรรพนามจะใช้แทนชื่อ คน สัตว์ และสิ่งของ ซึ่งจะแบ่งเป็น

๑. บุรุษที่ ๑ (First person) ซึ่งมีพจน์ เอกพจน์ (singular) หมายถึงตัวผู้พูดคนเดียว ทวิพจน์ (dual) หมายถึงตัวผู้พูด ๒ คน และพหูพจน์ (plural) ตัวผู้พูดตั้งแต่ ๓ คนขึ้นไป

OE	ic (I)
	wit (both of us)
	wē (we)

๒. บุรุษที่ ๒ (second person) หมายถึงบุคคลที่ผู้พูด ๆ ด้วย ซึ่งอาจจะมีคนเดียว (เอกพจน์) ๒ คน (ทวิพจน์) และ ๓ คนขึ้นไป (พหูพจน์)

OE þū (you)

git (both of you)

gē (you หลายคน)

๓. บุรุษที่ ๓ (third person) บุรุษที่ ๓ นี้คือ บุคคลที่ผู้พูดพูดถึง กล่าวถึง ไม่ได้อยู่ในวงสนทนาด้วย ดังนั้นถ้าบุรุษที่ ๓ มีเพียงคนเดียว (เอกพจน์) ก็จะต้องมีการระบุเพศด้วย ว่าเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือสิ่งของ เช่น

OE hē (he)

hēo (she)

hit (it)

แต่ถ้าผู้ที่ผู้พูดกล่าวถึงมีหลายคน หลายสิ่ง ปะปนกัน (พหูพจน์) ก็ไม่มีการแยกเพศ เช่น

OE **hie** (they = อาจมี he, she, it ปะปนกัน)

ดังนั้นบุรุษสรรพนาม จึงต้องมีรูปแสดงบุรุษที่ ๑, ๒, ๓ และมีรูปแสดงพจน์และแสดงเพศด้วย (ถ้าเป็นบุรุษที่ ๓)

คำคุณศัพท์

ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน คำคุณศัพท์ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างเมื่อทำหน้าที่ขยายคำนามที่มีพจน์ การกที่แตกต่างกัน แต่คำคุณศัพท์ในภาษาอื่น ๆ อีกหลายภาษา และคำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษโบราณ และภาษาอังกฤษยุคกลางจะต้องเปลี่ยนรูปร่างไปตาม เพศ พจน์ และการกของคำนามด้วย เช่น

sē gōda stān (**the good stone** ในตำแหน่งประธาน)

pæs gōdan stānes (**of the good stone**)

þā gōdan stānas (**the good stones** ในตำแหน่งประธาน)

þāra gōdena stāna (**of the good stones**)

คำนำหน้านาม (article และ demonstrative)

ปัจจุบันคำนำหน้านามบางชนิด เช่น definite article "the" จะไม่มีการเปลี่ยนพจน์และการก เช่น the stone ไม่ว่าจะเกิดเป็นประธาน, กรรม ฯลฯ ก็จะใช้รูป the อย่างเดียว หรือบางทีนำหน้าคำนามแสดงเอกพจน์ก็ใช้รูป the เช่น the stone ถ้า นำหน้าพหูพจน์ก็ใช้รูปเต็มคือ the stones เช่นเดียวกัน แต่คำนำหน้านามบางอย่าง เช่น คำสรรพนามชี้เฉพาะ this, that จะใช้นำหน้าคำนามเอกพจน์ แต่จะเปลี่ยนเป็น these, those เมื่อนำหน้าคำนามพหูพจน์ เป็นต้น แต่ภาษาอังกฤษยุคโบราณ คำนำหน้านามนี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามเพศ, พจน์ การกของคำนาม เช่น

sē stān (the stone) เพศชายเอกพจน์

sēo wund (the wound) เพศหญิงเอกพจน์

þæt lim (the limb) เพศกลางเอกพจน์

ทั้ง ๓ คำ เกิดในการกประธาน

ถ้าพจน์ต่างกัน ก็มีการใช้คำนำหน้านามที่ต่างกัน เช่น

sē stān (**the stone**) เอกพจน์

þā stānes (**the stones**) พหูพจน์

ถ้าการกต่างกัน คำนำหน้านามจะต่างกันด้วย เช่น

þā stanās (**the stones**) ตำแหน่งประธาน

þām stānum (**by the stones**) ตำแหน่งกรรมตามหลังคำบุพบท

คำกริยา

รูปคำกริยาในประโยคจะแสดงหน้าที่หลายประการดังนี้

๑. กาล (Tense) คำกริยาจะมีลักษณะแสดงการเกิดของคำกริยานั้นว่าเป็นการ
แสดงเหตุการณ์ในขณะที่ยู่ (ปัจจุบัน) แสดงในอดีตหรือในอนาคต เช่น

OE 1. ic fremme = I make
ic fremede = I made

2. ic bTde = I await
ic bād = I awaited

๒. วาจก (Voice) คำกริยาจะมีรูปแสดงว่าเป็นการกระทำของประธานหรือ
เป็นคำกริยาที่แสดงการกระทำของกรรม เช่น

NE I punished him = active voice

He was punished = passive voice

รูป **punished** แสดงว่าเป็นคำกริยาของประธาน

รูป **was punished** แสดงว่าเป็นคำกริยาของกรรม

๓. มาลา (mood) คำกริยาจะมีรูปแสดงเจตน์จำนงของผู้พูดที่ต้องการจะ
แสดงกริยาที่เป็นการบอกเล่าเฉย ๆ (indicative mood) หรือต้องการแสดงว่าเป็นคำสั่ง
(Imperative mood) หรือแสดงเงื่อนไขการสมมุติ การคาดคะเน (Subjunctive mood)
เช่น NE

1. Jim goes to school everyday = indicative mood.

2. Go to school, Jim = imperative mood

3. I wish (now) Jim went to school = subjunctive mood.

ดังนั้นประโยคที่ ๑ Jim goes to school คำกริยา goes จะแสดงว่า

๑. เป็นการแสดงความ เป็นปัจจุบัน (tense) ของประธานบุรุษที่ ๓ เอกพจน์
๒. เป็นวากยสัมพันธ์ที่เป็น active voice คือประธานเป็นผู้กระทำกริยา
๓. เป็นเวลาที่แสดงการบอกเล่า ไม่ใช่คำสั่งหรือสมมุติ

สำหรับวิวัฒนาการของคำกริยาภาษาอังกฤษในหนังสือเล่มนี้จะแสดงวิวัฒนาการ เฉพาะ active voice และ indicative mood เท่านั้น

วิวัฒนาการของคำนามในภาษาอังกฤษ

คำนามในสมัยอังกฤษโบราณ

คำนามในสมัย OE แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ

๑. **Strong Declension** (กลุ่ม **Strong**)
๒. **Weak Declension** (กลุ่ม **Weak**)

การจัดประเภทคำนาม OE ว่าอยู่ในกลุ่มใดนั้น จะสืบเนื่องมาจากการจัดกลุ่มคำ ในสมัยเยอรมันิคเดิม คือคำนามของภาษาเยอรมันิคคำใดที่ลงท้ายด้วยสระจะเป็นกลุ่ม Strong แต่ถ้าลงท้ายด้วยพยัญชนะก็จะเป็นกลุ่ม Weak เช่น

Gmc. daga (day)

gibō (gift)

ทั้ง ๒ คำลงท้ายด้วยเสียงสระเป็นคำนามกลุ่ม Strong

Gmc. huntan (hunter)

mōnaþ (moon)

ทั้ง ๒ คำลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะ จะเป็นคำนามกลุ่ม Weak คำนามของภาษา เยอรมันิคที่ลงท้ายด้วยเสียงสระจะมีทั้งหมด ๔ เสียงคือ a, ō, i และ u

การจัดกลุ่มของคำนามในภาษาเยอรมัน ได้วิวัฒนาการมาจนถึงภาษาอังกฤษโบราณ ถึงแม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นกับระบบการสะกดและการออกเสียง การจัดกลุ่มก็จะคงเป็นไปตามเดิมเหมือนเยอรมัน เช่น

Gmc. *daga*, *mōnaþ*

OE *dæg*, *mōna*

ในคำ Gmc *daga* เป็นคำนามประเภท Strong เพราะลงท้ายด้วยเสียงสระ แม้จะเปลี่ยนเป็นลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะ /y/ ใน OE ก็ยังถือว่าเป็น Strong Noun ตามเดิม

ในคำ Gmc *mōnaþ* เป็นคำประเภท Weak เพราะลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะ แม้จะเปลี่ยนเป็นลงท้ายด้วยเสียงสระ /a/ ใน OE ก็ยังถือว่าเป็น Weak Noun ตามเดิม

จึงสรุปได้ว่า Strong Declension คือคำนามที่มาจากคำศัพท์ (stem) เดิมของภาษาเยอรมันที่สมัยนั้นลงท้ายด้วยเสียงสระ a, ō, i และ u

Weak Declension คือคำนามที่มาจากคำศัพท์ (stem) เดิมของเยอรมันที่ลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะ

คำนามในแต่ละกลุ่ม จะมีคำนามเพศต่าง ๆ ถึง ๓ เพศด้วยกัน คือ

๑. เพศชาย (Masculine)
๒. เพศหญิง (Feminine)
๓. เพศกลาง (Neuter)

ตัวอย่างคำนามในกลุ่ม Strong Declension

เพศชาย		เพศกลาง		เพศหญิง	
<i>stān</i>	(Stone)	<i>iim</i>	(linb)	<i>giefu</i>	(gift)
<i>dæg</i>	(day)	<i>bān</i>	(bone)	<i>lār</i>	(teaching)
<i>end</i>	(end)	<i>word</i>	(word)	<i>wund</i>	(wound)
<i>engel</i>	(angel)	<i>rīce</i>	(kingdom)	<i>sāwo l</i>	(soul)

ตัวอย่างคำนามในกลุ่ม **Weak Declension**

เพศชาย		เพศหญิง		เพศกลาง	
hunta	(hunter)	eorðe	(earth)	ēage	(eye)
frēa	(lord)	tunge	(tongue)	ēare	(ear)
mann	(man)	bōc	(book)	scrūd	(garment)

คำนามของ OE จะมีการเติมปัจจัยท้ายคำเพื่อแสดงหน้าที่ของคำนาม ๕ หน้าที่ด้วยกัน คือ

๑. ทำหน้าที่ประธาน (**Nominative**)
๒. แสดงเจ้าของ (**Genitive**)
๓. ทำหน้าที่เป็นกรรมรอง (**Dative**)
๔. ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง (**Accusative**)
๕. เป็นกรรมตามหลังคำบุพบท (**Instrumental**)

คำนาม OE นอกจากมีการเติมปัจจัยแสดงการกแล้ว ปัจจัยนั้น ๆ ยังจะต้องเปลี่ยนไปตามพจน์ (number) อีกด้วย คำนามของ OE จึงมีปัจจัยแสดง

๑. เอกพจน์ (Singular)
๒. พหูพจน์ (Plural)

โดยสรุปคำนาม OE กลุ่มใดเพศใด โดยทั่วไปจะต้องมีการเติมปัจจัยท้ายคำแสดงพจน์ และหน้าที่ (การก) ของคำนามนั้น ๆ ในประโยค

ตัวอย่างการกระจายคำนาม **Strong Declension** ของคำนาม เพศชาย Stān (stone) และ end (end) ดังนี้

<u>Singular</u>			<u>Endings</u>	
Nom	stān	ende		e
Gen.	stānes	endes	es	es
Dat.	stāne	ende	e	e
Acc.	stān	ende		e
Inst.	stāne	ende	e	e
<u>Plural</u>				
Nom Acc.	stānas	endas	as	as
Gen.	stāna	enda	a	a
Dat. Inst.	stānum	endum	um	um

ตัวอย่างการกระจายคำนาม **Strong Declension** ของคำนามเพศหญิง

wund (wound) และ giefu (gift)

<u>Singular</u>			<u>Endings</u>	
Nom	wund	giefu		u
Gen.	wunde	giefe	e	e
Dat.	wunde	giefe	e	e
Acc.	wunde	giefe	e	e
Inst.	wunde	giefe	e	e
<u>Plural</u>				
Nom Acc.	wunda	giefa	a	a
Gen.	wunda	giefa	a	a
Dat. Inst.	wundum	giefum	um	um

ตัวอย่างการกระจายคำนาม Strong Declension ของคำนามเพศกลาง

lim (linb) และ rTce (kingdom)

<u>Singular</u>			<u>Endings</u>	
Nom	lim	rice	e	
Gen.	lines	rices	es	es
Dat.	lime	rTce	e	e
Acc.	lim	rTce		e
Inst.	line	rTce	e	e

<u>Plural</u>				
Nom Acc.	lim	rTcu	u	u
Gen.	lim	rTca	a	a
Dat. Inst.	limum	ricum	um	um

เป็นที่น่าสังเกตว่าปัจจัยที่เติมท้ายคำนามเพศชายและเพศกลาง เอกพจน์จะเหมือนกัน และทั้ง ๓ เพศ จะต่างกันเมื่อแสดงพหูพจน์เฉพาะ เมื่อเป็นประธาน (Nom) และกรรมตรงเท่านั้น คือเพศชายใช้ -as เพศหญิงใช้ -a และเพศกลางใช้ -u

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการเติมปัจจัยท้ายคำนามกลุ่ม **Weak Declension** ได้แก่คำนามเพศชาย hunta (**hunter**), คำนาม เพศหญิง eorðe (**earth**) และคำนาม เพศกลาง ēage (**eye**) ดังนี้

	Masculine	Feminine	Neuter	<u>Endings</u>
<u>Singular</u>				
Nom	hunta	eorðe	ēage	a e e
Gen.	huntan	eorðan	ēagan	an an an
Dat.	huntan	eorðan	Sagan	an an an
Acc.	huntan	eorðan	ēage	an an e
Inst.	huntan	eorðan	ēagan	an an an

<u>Plural</u>					<u>Endings</u>
Nom Acc.	huntan	eorðan	ēagan		an an an
Gen.	huntena	eorðena	ēagena		ena ena ena
Dat. Inst.	huntum	eorðum	ēagum		um นต um

คำนามในกลุ่ม Weak Declension เพศชายจะลงท้ายด้วย a เพศหญิงลงท้ายด้วย e และมีเพศกลางเพียง ๒ คำ คือ ēage (eye) และ ēare (ear) ทั้ง ๒ คำลงท้ายด้วย e เมื่อทำหน้าที่ในตำแหน่งประธาน

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่เติมท้ายคำนาม Weak Declension นี้ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเหมือนคำนามกลุ่ม Strong Declension โดยเฉพาะเมื่อแสดงพหูพจน์ทั้ง ๓ เพศ จะแสดงปัจจัยเหมือนกันคือ -an, -ena และ -um

มีคำนามบางคำที่อยู่ในกลุ่ม Weak Declension จะมีการกระจายที่แปลกออกไป คือจะมีการกลายเสียงสระ (umlaut หรือ mutation) เมื่อเปลี่ยนการกและเมื่อเปลี่ยนพจน์ เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นกับภาษาเยอรมันิกและตกทอดมาถึง OE และบางคำยังคงมีลักษณะดังกล่าวถึงปัจจุบัน เช่น คำนามเอกพจน์ NE foot → พหูพจน์ feet, man → men เป็นต้น

ตัวอย่างคำนาม Weak Declension บางคำที่เกิดการกลายเสียงสระเมื่อเปลี่ยนการกและพจน์ ได้แก่คำนามเพศชาย mann (man), fōt (foot) คำนามเพศหญิง bōc (book) burg (city) และคำนามเพศกลางเพียงคำเดียวคือ scrīd (garment)

<u>Singular</u>	<u>Masculine</u>	
Nom Acc.	mann	fōt
Gen.	mannes	fōtes
Dat. Inst.	mann	fēt

Plural

Nom Acc.	nenn	fēt
Gen.	nanna	fōta
Dat. Inst.	nannum	fōtum

Singular**Feminine****Neuter**

Nom Acc.	bōc	scrūd
Gen.	bōce	scrūdes
Dat. Inst.	bēc	scrȳd

Plural

Nom Acc.	bēc	scrūd (ไม่กลายเสียง)
Gen.	bōca	scrūda
Dat. Inst.	bōcum	scrūdum

จะเห็นว่าคำนามเหล่านี้ทั้ง ๓ เพศ เมื่อเป็นเอกพจน์ในตำแหน่งกรรมรอง (Dat.) และกรรมตามหลังบุพบท (Inst.) จะเกิดการกลายเสียง (umlaut) เป็นสระหน้า เช่น เสียง /a/ ในคำ mann จะกลายเป็น /ε/ ในคำ menn เสียง /ū/ ในคำ scrūd จะกลายเป็น สระหน้า /ȳ/ ในคำ scrȳd และที่สำคัญคือ เมื่อเปลี่ยนจากคำนามตำแหน่งประธาน (Nom) เอกพจน์เป็นคำนาม Nom.พหูพจน์ ก็จะมีการกลายเสียงขึ้น เช่น Nom.Sing.man → Nom.Plural.men, bōc → bēc, fōt → fēt ยกเว้น scrūd จะไม่กลายเสียงเมื่อเป็นพหูพจน์ ยังมีคำนามอื่น ๆ ที่เกิดการกลายเสียงในทำนองเดียวกันนี้ เช่น คำนามเอกพจน์ tōð (tooth) → พหูพจน์ tēö (teeth), gōs (goose) → gēs (geese) และ

mūs (mouse) → mȳs เป็นต้น*¹

ยังมีคำนามที่แสดงความเกี่ยวพันฉันท์ญาติที่ลงท้ายด้วย -r เช่น brōðor (brother), dohtor (daughter) และ mōdor (mother) เมื่อเปลี่ยนการกและพจน์ จะเกิดการกลายเสียงสระ (umlaut) ขึ้น เช่น เมื่อเป็นกรรมรองเอกพจน์จะเป็น brēðer, dehter และ mēder โดยเฉพาะ dohtor เมื่อเปลี่ยนเป็นพหูพจน์จะเกิดการกลายเสียงเป็น dehter ด้วย

สรุปได้ว่า คำนามในสมัย OE นี้จะมีการเติมปัจจัยต่าง ๆ มากมายเพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์คือ แสดงว่าคำนามคำหนึ่ง ๆ นั้นเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ และทำหน้าที่เป็นอะไรในประโยค เช่น เป็นประธาน เป็นกรรมตรง กรรมรอง หรือเป็นกรรมตามหลังคำบุพบท โดยไม่ต้องอาศัยคำบุพบทในการบอกหน้าที่ของคำนามเหมือนในสมัยปัจจุบัน

---

*¹ เป็นที่น่าสังเกตว่า OE เอกพจน์ mann → พหูพจน์ men, tōð → tēð และ fōt → fēt นี้ได้วิวัฒนาการมาถึงปัจจุบันในลักษณะเดียวกัน เพราะในปัจจุบันคำนามเหล่านี้ก็แสดงพหูพจน์ด้วยการกลายเสียงเช่นเดียวกันคือ man → men, tooth → teeth และ foot → feet ไม่ได้เติมตัวสะกด s, es ออกเสียง /s, z, əz/ เหมือนคำนามส่วนใหญ่อื่น ๆ

วิวัฒนาการของคำนามในภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English)

ภาษาอังกฤษในสมัย ME ที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดอยู่ในระหว่าง ค.ศ. ๑๑๕๐-๑๕๐๐ ซึ่งเป็นผลมาจากชัยชนะของชาวนอร์มันในปี ค.ศ. ๑๐๖๖ นอกจากชัยชนะของชาวนอร์มันแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาษาอังกฤษในสมัยนี้ยังเป็นผลมาจากภาษาอังกฤษยุคโบราณเองที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะเร็วขึ้นเพราะชัยชนะของชาวนอร์มัน ในสมัย ME การเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษจะเกิดขึ้นทั้งด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ แต่การเปลี่ยนแปลงด้านระบบไวยากรณ์จะมีมากและปรากฏชัดเจนที่สุด โดยเฉพาะการสูญหายไปของปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (inflectional endings) ซึ่งมีมากมายในสมัย OE การสูญหายของปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้ปรากฏผลมาถึงปัจจุบัน จะเหลือเพียงปัจจัย /t, d, ed/ ที่แสดงอดีตกาลของคำกริยา และปัจจัย /s, z, ez/ ที่แสดงความเป็นพหูพจน์ ความเป็นเจ้าของของคำนาม และแสดงคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ปัจจุบันกาล

การเปลี่ยนแปลงทางด้านคำศัพท์ จะปรากฏในเรื่องการสูญเสียคำศัพท์ OE มากมาย และการเพิ่มคำศัพท์ซึ่งยืมมาจากภาษาฝรั่งเศสและละติน การเปลี่ยนแปลงมีมากจนกระทั่งในสมัยต้น ๆ ของภาษาอังกฤษยุคกลาง ภาษาอังกฤษที่สอนตามโรงเรียนจะมีลักษณะเหมือนกับภาษาต่างประเทศ ไม่ใช่ภาษาอังกฤษที่มีวิวัฒนาการมาจาก Old English

การสูญหายไปของปัจจัยที่แสดงเพศ (Gender)

การแสดงเพศของคำนามในสมัย OE เป็นการแสดงเพศทางไวยากรณ์ ไม่ใช่เพศธรรมชาติ เช่น wTfmann (woman) เป็นเพศชาย wTf และ child เป็นเพศกลาง เมื่อเกิดการลดเสียงเน้นหนักในพยางค์ที่ไม่ใช่ primary stress เหลือเพียงเสียง weak หรือ unstressed ออกเสียง /ə/ สะกดด้วย e ในสมัย ME นี้ ทำให้การเติมปัจจัยต่าง ๆ ลดลง คำนำหน้านามต่าง ๆ ก็ไม่ต้องมีหลายรูป เช่น definite article ที่เคยมีมากมายในสมัย OE

เช่น *sē*, *sēo*, *þæt* เป็นต้น ก็ลดลงเพียงรูปเดียวคือ *the* และมี *that* ใช้เป็นคำสรรพนามชี้เฉพาะ ดังนั้นรูปคำหรือปัจจัยที่จะแสดงให้เห็นเพศของคำนามก็จะลดน้อยลง โดยเฉพาะคำคุณศัพท์จะไม่ต้องเติมปัจจัยเพื่อแสดงเพศของคำนามที่ต้องขยายอีกต่อไป การลดเสียงเน้นหนักที่มีผลต่อการเติมปัจจัยนี้จะเกิดขึ้นก่อนกับภาษาถิ่นทางภาคเหนือของอังกฤษ ซึ่งเป็นที่ที่เกิดการลดเสียงเน้นหนักมากและโดยรวดเร็วที่สุด ลักษณะแสดงเพศของภาษาถิ่นภาคเหนือจึงหายไปก่อนทางภาคใต้ เพราะการลดเสียงเน้นหนักของภาษาทางภาคใต้นั้นเกิดขึ้นช้ากว่าและใช้เวลานานกว่า

ในสมัยปัจจุบันลักษณะของคำบุรุษสรรพนามเป็นลักษณะเดียวที่บ่งบอกถึงเพศธรรมชาติกับคำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ ๓ (*he, she, it*) ซึ่งภาษาอังกฤษในยุคโบราณไม่ได้ใช้คำสรรพนามเหล่านี้แทนคำนามตามเพศธรรมชาติ แต่เป็นการแทนคำนามที่แสดงเพศทางไวยากรณ์ (grammatical gender) *hē, hēo; hit* ในสมัย OE *hit* ไม่ใช่คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่เป็นสัตว์หรือสิ่งของ แต่ใช้เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนนามที่เป็นเพศกลาง เช่น ใช้แทนคำ *cild (child)* หรือ *wīf (wife)* เป็นต้น

การสูญหายไปของปัจจัยที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Inflectional Ending)

ปัจจัยที่เติมท้ายคำนาม คำคุณศัพท์ และคำกริยา ในสมัย Old English ที่แสดงพจน์และการกของคำนามในสมัยนี้ได้สูญหายไปเกือบหมด ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับการออกเสียง (phonological change) ของเสียงสระ พยัญชนะ และการลงเสียงเน้นหนัก

การเปลี่ยนแปลงครั้งแรกจะเกิดขึ้นกับการเปลี่ยนแปลงเสียงจากเสียงนาสิก /m/ เป็น /n/ ในทุกตำแหน่งที่มีเสียง /m/ ปรากฏจะออกเสียงเป็น /n/ เช่น การเติมปัจจัย *um* ท้ายคำนามพหูพจน์ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมรอง (dative) หรือเป็นกรรมตามหลังบุพบท (instrumental) และที่เติมท้ายคำคุณศัพท์ เช่น OE *mūōum (to the mouth)* ครั้งแรกจะกลายเป็น ME *mouōun* และคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่ขยายคำนามในการกเดียวกัน เช่น OE *gōdum*

(good) ก็จะกลายเป็น ME goodun เสียงนาสิก /n/ แบบนี้หรือ /ŋ/ ที่ในที่อื่น ๆ^{*1} ซึ่งเป็นเสียงท้ายของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก จะหายไปไม่ออกเสียง และในช่วงเวลาเดียวกันนี้เอง ได้มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับเสียงสระ /a, o, u, e/ ซึ่งเป็นเสียงสระในพยางค์ที่เป็นปัจจัยท้ายคำ หรือเป็นคำที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก จะออกเสียงสระเบาลงเป็นเพียงเสียงสระครึ่งเสียง คือเสียง /ə/^{*2} ผลที่ปรากฏหลังจากการลดเสียงสระเบาลงนี้ ทำให้สระเสียงสั้น /a, o, u, e/ ที่สะกดด้วย a, o, u และ e ตามลำดับกลายเป็นสะกดด้วย e ออกเสียง /ə/ อย่างเดียว ดังนั้นปัจจัยต่าง ๆ เช่น e, es, a, as, um, an, ena ที่เติมท้ายคำนาม OE ก็จะเป็น e, es, e, es, en, en, ene (en) ก็จะไม่ให้ความหมายอีกต่อไป โดยเฉพาะในตอนกลางและปลายยุค ME ที่เสียง /n/ และ /ə/ หายไป ปัจจัยก็ยิ่งหมดความสำคัญลง การเปลี่ยนแปลงเป็นเสียง /ə/ นี้เริ่มตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๐ และปรากฏชัดเจนในปลายศตวรรษที่ ๑๒ แต่อย่างไรก็ตามในคำบางคำถึงแม้จะไม่ออกเสียงปัจจัย /n/ แล้ว แต่ยังคงสะกดด้วย n เอาไว้เพื่อรักษาการสะกดแบบเดิม และบางครั้งเสียง /n/ ก็ยังปรากฏในภาษาพูดอยู่บ้างโดยเฉพาะ /n/ ที่แสดงพหูพจน์ของ Weak Noun เช่น shoon (shoes) และ eyen (eyes) เป็นต้น

---

^{*1} เช่น /n/ ที่เป็นเสียงท้ายของคำกริยา **infinitive** เช่น wrTten, rTden และ /n/ ท้ายคำคุณศัพท์แสดงเจ้าของ m i n

^{*2} การลดเสียงสระเบาลงนี้ **Albert C. Paugh** เรียกว่า **indeterminate vowel**, Baugh, P. 159

ลักษณะคำนามโดยทั่วไปของภาษาอังกฤษยุคกลาง

ดังได้กล่าวแล้วว่า คำนามในสมัย ME มีการเปลี่ยนแปลงเรื่องการเติมปัจจัยมากที่สุด เพราะเป็นผลมาจากการลดเสียงเน้นหนักในพยางค์ท้าย ทำให้เสียงสระกลายเป็นเสียง /ə/ สะกดด้วย e ดังนั้น mūð (mouth) ในรูปเอกพจน์จะมีหลายรูปเพราะเป็นได้หลายการก ใน OE เช่น mūðes (แสดงเจ้าของ) mūðe (เป็นกรรมรองและเป็นกรรมตามหลังคำบุพบท) mūð (เป็นประธานและกรรมตรง) ส่วน mūð ในรูปพหูพจน์ก็จะมี mūðas (ประธาน, กรรมตรง) mūða (เจ้าของ) และ mūðum (กรรมรองและกรรมตามหลังบุพบท) รูปเอกพจน์และพหูพจน์ของคำ mūð นี้จะปรากฏใน ME เพียง ๓ รูป เท่านั้นคือ mouth, mouthes และ mouthe ปัจจัย -e ซึ่งเป็นผลจากวิวัฒนาการของ Dat. Sing., Genitive และ Dative plural จึงถูกนำมาใช้แสดง case ประธานและกรรมตรงของคำนามเอกพจน์ด้วย สำหรับคำนาม strong declension ที่แสดง genitive เอกพจน์เพศชายและเพศกลาง -es ก็ยังคงเหมือนเดิม แต่เปลี่ยนเสียงจาก /ɛz/ → /əz/

คำนามพหูพจน์เพศชาย **strong declension** เช่น stānas, stāna, stānum ก็จะมีวิวัฒนาการมาเป็น ME st(o)ones, st(o)on(e), st(o)one(n) ซึ่งตำแหน่งประธาน St (o)ones ซึ่งเติมปัจจัย es ออกเสียง /əz/ ก็จะถูกนำมาใช้เป็นลักษณะการแสดงพหูพจน์ของคำนาม **strong declension** ของทุก **case**

สรุปคำนาม strong declension

คำนามเอกพจน์ จะเติมปัจจัย e ทุก **case** ยกเว้น genitive จะเติม es เช่น **stone, stones** (แสดงเจ้าของ)

คำนามพหูพจน์ ทุก **case** จะเติม es /əz/ เช่นเดียวกับประธาน

คำนาม **Weak declension** เอกพจน์ OE ที่เติมปัจจัย a, e, an แสดงเอกพจน์ ก็จะมีวิวัฒนาการเป็น e, e, e(n) ส่วนคำนามพหูพจน์ an, ena, um ก็จะกลายเป็น en, en(e) และ en ดังนั้น e จึงเป็นปัจจัยแสดงเอกพจน์และ en จะแสดงพหูพจน์ของ Weak noun ในสมัย ME

จึงสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษ ME จะแสดงเอกพจน์ด้วยปัจจัย e ออกเสียง /ə/ ยกเว้นถ้าแสดงเจ้าของจะใส่ปัจจัย (e)s ส่วนคำนามพหูพจน์จะมีการเติมปัจจัย ๒ แบบ คือ เติม (e)s ท้ายคำนามในกลุ่ม strong declension เช่น stones และเติม en ท้ายคำนามกลุ่ม weak declension เช่น oxen. จนกระทั่งใน ค.ศ.๑๓ ภาษาถิ่นทางภาคใต้ นิยมการแสดงพหูพจน์ด้วย -en จึงใช้รูป -en แสดงพหูพจน์ของคำนามอื่น ๆ อีกที่ไม่ใช่ weak declension ตรงกันข้ามกับภาคเหนือและภาคกลางเหนือ (North Midland) จะนิยมการแสดงพหูพจน์ด้วย (e)s เหมือนกับการแสดงเจ้าของของคำนาม โดยเฉพาะภาคเหนือจะใช้รูป (e)s แสดงพหูพจน์อย่างแพร่หลาย (แม้แต่ในสมัย OE เองคำนาม Weak declension ก็ยังแสดงพหูพจน์ด้วยปัจจัย (e)s แทน en ในบางแห่ง)*¹

อย่างไรก็ดีประมาณปี ค.ศ. ๑๒๕๐ ความนิยมการใช้ปัจจัย -s แสดงพหูพจน์ก็แพร่หลายไปทั่วทั้งภาคกลาง จนถึง ค.ศ.๑๔ การใช้ปัจจัย -s ก็เข้าแทนที่การใช้รูป en ทางภาคใต้ และตลอดทั้งประเทศอังกฤษ

สำหรับคำนามกลุ่มอื่น ๆ ที่มีการกลายเสียง (mutation) เมื่อเปลี่ยนพจน์และการก เช่น fōt → fēt, tōð → tēð ก็ยังคงแสดงพหูพจน์ด้วยการเปลี่ยนเสียงสระเหมือน OE นั่นก็คือ ME foot /fōt/ จะมีรูปพหูพจน์ feet /fēt/ และ tooth /tōð/ จะมีรูปพหูพจน์ teeth /tēð/ ส่วน dative case ซึ่งเคยเกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงสระนั้นก็จะหายไป เนื่องจากรูปการกไม่มีความสำคัญอีกต่อไปในสมัย ME

---

*¹ ปัจจัย es ที่แสดงเจ้าของของคำนามเอกพจน์ และแสดงคำนามพหูพจน์ทุกตำแหน่ง เติมออกเสียง /əz/ และจะยังคงออกเสียง /əz/ ท้ายพยัญชนะเสียง sibilants /s, z, ʃ, ʒ, ʒ/ จนทุกวันนี้แต่สระครึ่งเสียง /ə/ จะหายไปเมื่อตามหลังเสียงสระและพยัญชนะอื่น ๆ ในปลาย ME เช่น stones จะยังคงออกเพียงเสียง /s หรือ z/ เท่านั้นจนถึงปัจจุบัน

วิวัฒนาการของคำนามของภาษาอังกฤษในยุคต้นสมัยใหม่

(Early Modern English)

ปัจจัย e ออกเสียง /ə/ ที่แสดงคำนามเอกพจน์ (ยกเว้นแสดงเจ้าของ) ก็จะสูญหายไปไม่ออกเสียง ที่ยังเหลืออยู่คือตัวสะกด e ที่อยู่ท้ายคำนามบางคำ เช่น stone, mouse, house (จาก OE stan, mūs และ hūs) วิลเลียม แคนสตัน ได้พิมพ์ e ข้างท้ายคำนามไว้ตาม ME เป็นภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานในขณะที่การออกเสียง /ə/ ในพยางค์ท้ายได้สูญหายไปบนต้นยุคใหม่ คำนามเอกพจน์จึงไม่มีการเติมปัจจัยใด ๆ ยกเว้นเมื่อแสดงเจ้าของจะเติมปัจจัย s, es ออกเสียง /s, z, əz/ เหมือนกับคำนามพหูพจน์โดยทั่ว ๆ ไป อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีการแสดงพหูพจน์ด้วยปัจจัย -n ซึ่งเป็นรูปที่ตกทอดมาจาก weak noun อยู่บ้าง เช่น fon (foes), kneen (knees), fleen (fleas) เป็นต้น แม้แต่นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงในยุคนี้คือ เซกส์เปียร์ก็ยังใช้รูป -n แสดงพหูพจน์ในงานประพันธ์ของเขา เช่น ในคำ eyen (eyes) และ shoon (shoes) เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันคำพหูพจน์ที่เป็นมรดกตกทอดจาก weak noun มีอยู่คำเดียวคือ oxen ส่วน children และ brethren (brothers = พี่น้องร่วมสังคม ร่วมความคิด ร่วมสถาบัน ไม่ใช่โดยสายเลือด) นั้น เป็นการแสดงพหูพจน์แบบ weak noun ผสมกับการลงท้ายด้วยปัจจัย -r แสดงความเกี่ยวพันฉันท์ญาติ

การแสดงเจ้าของแบบ his-genitive

ในยุคต้นสมัยใหม่ ลักษณะของคำนามที่น่าสนใจได้แก่การแสดงเจ้าของ (genitive case) ของคำนาม ซึ่งในสมัย OE คำนามหลาย ๆ ชนิดจะมีการแสดงเจ้าของด้วยการเติมปัจจัยท้ายคำ เช่น stānes, stāna, huntan เป็นต้น ในสมัย ME มีการแสดงด้วยการเติมปัจจัย (e)s เพียงอย่างเดียว ซึ่งจะออกเสียงเป็น unstressed ด้วย /ɪz หรือ yz/ ปัจจัย es นี้จะออกเสียงคล้าย his ซึ่งคำนี้ถ้าไม่ลงเสียงเน้นหนักก็ไม่ออกเสียง glottal /h/ คือจะออก /ɪz/ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ ๑๓ การเติมปัจจัย es แสดงเจ้าของของคำนามนี้

บางครั้งเขียนแยกจากคำนามคือ stone s เหมือนกับว่า s นี้เป็นรูปย่อ (contraction) ของ his + noun แม้แต่งานประพันธ์ของเชคส์เปียร์ก็ใช้ his-genitive เช่น 'Gainst the count his galleys I did some service and In characters as red as Mars his heart^{*1} อย่างไรก็ตาม Dr. Sumuel Johnson ได้กล่าวว่า เขาไม่เชื่อว่า /Iz/ นี้จะเป็น his เขาคิดว่าน่าจะเป็นวิวัฒนาการมาจากภาษาอังกฤษโบราณ as → ME es มากกว่า จนในที่สุดภาษาอังกฤษทุกวันนี้จึงใช้เครื่องหมาย apostrophe (') แสดงเจ้าของพร้อมปัจจัย s ออกเสียง /s, z, əz/ เพราะประวัติดรามเป็นมาของการแสดง เจ้าของยังไม่ได้รับการยืนยันแน่นอน

การแสดงเจ้าของแบบ group-genitive

ในต้นสมัยใหม่มีการแสดงเจ้าของของคำนามอีกแบบหนึ่ง นอกจาก his-genitive เรียกว่า group-genitive หรือ group-possessive เป็นการแสดงเจ้าของของคำนามทั้งกลุ่ม เช่น The Duke of Gloucester's niece หรือ somebody else's book การใช้ group-genitive แบบนี้จะปรากฏบ้างในภาษาอังกฤษปัจจุบัน เช่น the writer of the book's theme หรือ The chief actor in the play's costume เป็นต้น

---

^{*1} Baugh and Cable, p. 240

วิวัฒนาการของคำนำหน้าคำนามdefinite article และ demonstrative pronounsภาษาอังกฤษยุคโบราณ

ภาษาอังกฤษยุคโบราณมีการใช้ definite article และ demonstrative pronouns เหมือนปัจจุบัน แต่จะมีรูปแตกต่างกันไปตามเพศ พจน์ และการกของคำนาม คำนำหน้าคำนามที่มีความหมายถึงสิ่งนั้น ชันนั้น คนนั้น ในสมัยปัจจุบันจะใช้ definite article "the" นำหน้าคำนามทั้งเอกพจน์และพหูพจน์ เช่น the stone, the stones และใช้ คำสรรพนามชี้เฉพาะ "that" นำหน้าคำนามเอกพจน์ และใช้ "those" นำหน้าคำนามพหูพจน์ เช่น that stone , those stones เป็นต้น

ภาษาอังกฤษยุคโบราณจะ เปลี่ยนรูป "the, that" และ those ตามเพศ พจน์ และการกของคำนามไม่ว่าจะเป็น **strong** หรือ **weak noun** ดังนี้

	Masculine	Feminine	Neuter
<u>Singular</u>			
Nom	sē	sēo	þæt
Gen.	þæs	þære	þæs
Dat.	þæm	þære	þæm
Acc.	þo n e	þā	þæt
Inst.	þȳ, þon, þē	þære	þȳ, þon, þē ^{*1}

^{*1} บางครั้งใช้สะกดด้วย อี แทน เช่น ǣ, ǣs

<u>Plural</u>	<u>All genders</u>
Nom Acc.	þā
Gen.	þāra
Dat. Inst.	þām

ตัวอย่างการใช้ definite article "the" และ demonstrative "that" ของ OE

sē stān = the **stone** หรือ **that stone** ในตำแหน่งประธาน

þā stānas = the **stones** หรือ **those stones** ในตำแหน่งประธาน

sēo giefu = **the gift** หรือ **that gift** ในตำแหน่งประธาน

þa giefa = **the gifts** หรือ **those gifts** ในตำแหน่งประธาน

ในสมัย OE มีการใช้ demonstrative pronoun ที่มีความหมาย "สิ่งนี้, อันนี้, คนนี้" คือ **this, these** ในปัจจุบันดังนี้

	Masauline	Femine	Neuter
<u>Singular</u>			
Nom	þēs	þēos	þis
Gen.	þisses	þisse	þisses
Dat.	þissum	þisse	þissum
Acc.	þisne	þās	þis
Inst.	þȳs	þisse	þȳs
<u>Plural</u>	<u>All genders</u>		
Nom Acc.	þās		
Gen.	þissa		
Dat. Inst.	þissum		

ดังนั้น OE þēs stān = **this stone** ในตำแหน่งประธาน
 þās stānas = **these stones** ในตำแหน่งประธาน
 þis lim = **this limb** ในตำแหน่งประธาน
 þās limu = **these limbs** ในตำแหน่งประธาน

ในสมัย OE จะใช้คำ þe เป็น relative pronoun ไม่ว่าคำนามนั้นจะเป็นคน สัตว์ หรือสิ่งของ เช่น sē stān þe = the stone that..... เป็นต้น

วิวัฒนาการในสมัย Middle English

และ Early Modern English

ในสมัย ME คำสรรพนามชี้เฉพาะ (demonstrative pronouns) ได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก เหลือเพียงไม่กี่รูปที่เป็นเช่นนี้ เป็นผลมาจากการสูญรูปคำนามและคำคุณศัพท์ที่แสดงเพศและการก รูปที่ใช้หน้าหน้าคำนามเอกพจน์จะเหลือเพียง the ซึ่งเป็นรูปที่วิวัฒนาการมาจากรูป masculine nominative "sē" ของ OE, ME ใช้เสียง interdental /ð/ แทนเสียง fricative /s/ เพื่อให้สอดคล้องกับรูป nominative neuter þæt ที่วิวัฒนาการเป็น ME that ออกเสียง /ðæt/ วิวัฒนาการจาก OE sē เป็น /ðə/ นั้นเนื่องจากเสียง /ē/ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักกลายเป็น /ə/ สะกดด้วย e และเสียง /s/ กลายเป็น /ð/ ตาม þæt ซึ่งเป็น that, sē จึงวิวัฒนาการเป็น ME "the" ส่วน OE þā จะกลายเป็น tho ออกเสียง /ðo/ (เพราะ OE /ā/ → ME /o/) that จึงมีรูปพหูพจน์แต่แรกเป็น tho (ต้นสมัย ENE จึงเติม s ให้ไปด้วยกันคำนามพหูพจน์เป็น thos) รูป tho นี้ใช้มาจนถึงสมัย Elizabethan English (ENE) ส่วนรูปอื่น ๆ ที่ใช้แสดงการก เพศ พจน์ ของคำนามก็สูญหายไปหมด เมื่อถึงสมัย ENE จึงเติม s ท้ายคำ tho → thos เพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์เหมือนคำนาม และเมื่อเสียง /o/ ยกขึ้นขึ้น ๑ ระดับ เพราะ the Great Vowel shift จึงใส่ silent e ข้างหลังคำ thos → those เพื่อออกเสียง /o/ ด้วย

ส่วนคำสรรพนามชี้เฉพาะ this, these ในสมัย OE รูป þis ซึ่งใช้นำหน้าคำนามเพศกลาง จะเป็นรูปที่วิวัฒนาการเป็น this ยกเว้นภาคใต้ รูป this นี้จะใช้นำหน้าคำนามทุกเพศ และทุกการกเมื่อเป็นเอกพจน์ ส่วนรูปพหูพจน์นั้นในระยะแรกจะเติม -e เข้าไปท้ายคำเอกพจน์ this → thise เพื่อให้สอดคล้องกับคำคุณศัพท์ ME ที่เติม -e เมื่อทำหน้าที่ขยายคำนามพหูพจน์ และต่อมา thise ซึ่งออกเสียงแต่เดิม /ðize/ เสียง /ə/ จะกลายเป็น silent e ทำให้เสียง /I/ ยาวขึ้นกลายเป็น /I:/ ตัวสะกดเปลี่ยนเป็น these ในยุค ENE จนกระทั่งถึงยุคปัจจุบัน

คำ relative pronoun ของ OE þe ในสมัย ME ได้ถูกแทนที่โดย that (ซึ่งใช้เป็นคำสรรพนามชี้เฉพาะ) ใช้แทนคำนามทั้งคน สัตว์ และสิ่งของ ตลอดยุค Middle English^{*1} จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ ๑๔ มีการใช้คำ "which" แทน that ได้ ในตอนแรกจะใช้แทน that เมื่อทำหน้าที่แทนสัตว์ สิ่งของ และบางครั้งอาจใช้ which แทนคนได้อีกด้วย เช่นในประโยค Our father, which art in heaven แต่อย่างไรก็ตาม which ในระยะต่อมาก็แทนได้เฉพาะสัตว์และสิ่งของเท่านั้น จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ ๑๖ มีการใช้คำสรรพนาม who (OE hwā เป็นคำสรรพนามที่ใช้เป็นคำถาม) เป็น relative pronoun แทนคน และต่อมานักประพันธ์ชื่อดังในสมัยกลางคือ ชอเซอร์ (Chaucer) ก็ใช้รูป whose และ whom แทนคน ในตำแหน่งที่แสดงเจ้าของ และตำแหน่งกรรมตามลำดับ นับได้ว่า relative pronoun who (whom, whose) เริ่มเข้ามามีบทบาทตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ ๑๖ เป็นต้นมา

---

*1 ในปัจจุบัน relative pronoun ที่สามารถแทนคำนามทั้งคน สัตว์ สิ่งของได้คือ that ซึ่งนับเป็นมรดกตกทอดมาจากภาษาอังกฤษยุคกลางนั่นเอง

วิวัฒนาการของบุรุษสรรพนาม (Personal pronouns)

และคำสรรพนามที่ใช้เป็นคำถาม (Interrogative pronouns)

ภาษาอังกฤษยุคโบราณ

บุรุษสรรพนาม (Personal Pronouns)

คำบุรุษสรรพนามในยุคนี้ที่น่าสนใจและที่มีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษปัจจุบัน ได้แก่การมีบุรุษสรรพนามของบุรุษที่ ๑ และบุรุษที่ ๒ พหูพจน์ ที่แสดงความเป็นพหูพจน์แค่ ๒ เท่านั้น ซึ่งเรียกว่า ทวิพจน์ หรือ Dual number ดังนั้นบุรุษสรรพนามของ OE สำหรับบุรุษที่ ๑ และ ๒ จึงมีถึง ๓ พจน์ คือ เอกพจน์ ทวิพจน์ และพหูพจน์ ดังมีวิธีการกระจายบุรุษสรรพนามดังนี้

บุรุษที่ ๑ (First Person)

เอกพจน์ (Singular)	ทวิพจน์ (Dual)	พหูพจน์ (Plural)
Nom ic (I)	wit (Both of us)	wē (we)
Gen. mīn (my)	uncer	ūre (our)
Dat. mē (me)	unc	ūs (us)
Acc. mē (me)	unc	ūs (us)

บุรุษที่ ๒ (Second Person)

เอกพจน์ (Singular)	ทวิพจน์ (Dual)	พหูพจน์ (Plural)
Nom þū (you)	git (Both of you)	gē (you)
Gen. þin (your)	incer	ēower (your)
Dat. þē (you)	inc	ēow (you)
Acc. þē (you)	inc	ēow (you)

บุรุษที่ ๓ (Third Person)

เอกพจน์ (Singular)

	เพศชาย (Ms.)	เพศหญิง (Fem)	เพศกลาง (Neu.)
Nom	hē (he)	hēo (she)	hit (it)
Gen.	h i s (his)	hire (her)	his (its)
Dat.	him (him)	hire (her)	him (it)
Acc.	hine (him)	hT (her)	hit (it)

พหูพจน์ทุกเพศ (All Genders)

Nom	hie , hī (they)
Gen.	hira (their)
Dat.	him (them)
Acc.	hie (them)

วิวัฒนาการของบุรุษสรรพนามในสมัย ME และ ENE

บุรุษสรรพนามนับเป็นคำประเภทเดียวที่มีวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับคำประเภทอื่น ๆ การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดที่เกิดขึ้นกับบุรุษสรรพนามก็คือ การหายไปของรูปที่แสดงทวีพจน์ (Dual number) นั่นก็คือ รูปประธาน "wit" (เราทั้ง ๒ คน) และรูป git (ท่านทั้ง ๒) และรูปแสดงการกรอื่น ๆ ได้สูญหายไป ในสมัย ME ก่อนศตวรรษที่ ๑๓ และรูปที่แสดงกรรมตรง (Acc) และกรรมรอง (Dat) ของคำสรรพนามเพศและพจน์อื่น ๆ จะใช้เพียงรูปเดียว โดยใช้รูปของกรรมรองแสดงว่าเป็นกรรม (object) เท่านั้น เช่น รูปแสดงกรรมของบุรุษที่ ๓ him (เพศชาย)

her (เพศหญิง) (h)it (เพศกลาง) และ them (พหูพจน์ทุกเพศ) การเลือกใช้รูปกรรมรอง แทนกรรมอย่างเดียว เพราะรูปกรรมรองมีรูปคล้ายประธานนั่นเอง

รูปคำบุรุษสรรพนามของ Middle English มีดังนี้

บุรุษที่ ๑ (First Person)

	<u>เอกพจน์ (Singular)</u>	<u>พหูพจน์ (Plural)</u>
nom (ประธาน)	I, ich , ik (ทางเหนือ)	wē
obj. (กรรม)	me	ūs
adj. genitive (รูปแสดง เจ้าของใช้เป็นคุณศัพท์)	mī, mī(n)	our(e)
pro. genitive (รูปแสดง เจ้าของใช้เป็นสรรพนาม)	mīn	our(e)s

บุรุษที่ ๒ (second Person)

	<u>เอกพจน์</u>	<u>พหูพจน์</u>
nom	thou	yē
obj.	thee	you
adj. genitive	thī, thī(n)	your(e)
pro. genitive	thīn	your(e)s

บุรุษที่ ๓

เอกพจน์

	เพศชาย	เพศหญิง	เพศกลาง
nom	hē	hē, shē (East Midland)	(h)it
obj.	him	her (e)	(h)it
adj. genitive	his	her (e)	his
pro. genitive	his	her (e)s	his

พหูพจน์

เพศ)

nom	they, thei
obj.	hem them
adj. genitive	her, their
pro. genitive	her(e)s, their(e)s

ที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งในสมัยกลางก็คือ คำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ ๓ เพศหญิง hēo ในสมัย Old English ได้กลายเป็น she โดยเฉพาะบริเวณ East Midland dialect ส่วน OE บุรุษที่ ๓ พหูพจน์ hī, hira และ him ได้มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงเพราะอิทธิพลจากภาษาสแกนดิเนเวีย นั่นก็คือ Nominative plural "hī" ของ OE ภาษาสแกนดิเนเวียใช้ þei (Old Norse "þeir" ซึ่งกลายเป็น their, them ในที่สุดรูป "th" จะใช้กันทั่วไปทางภาคใต้ แม้แต่กริเอกขอเซอร์เองก็ยังใช้ thei, here และ hem จนกระทั่งปลายสมัย ME รูป they, their และ them จึงเป็นที่ยอมรับ และใช้กันทั่วไปเป็นคำสรรพนามบุรุษที่สามพหูพจน์ในตำแหน่งประธาน เจ้าของ และกรรมตามลำดับ

รูปคำบุรุษสรรพนามของ **Early Modern English** มีดังนี้

		<u>บุรุษที่ ๑</u>	
		<u>เอกพจน์</u>	<u>พหูพจน์</u>
Nom		I	We
Obj.		me	us
Gen.		my, mine	our, ours
		<u>บุรุษที่ ๒</u>	
		<u>เอกพจน์</u>	<u>พหูพจน์</u>
Nom		thou (ye)	ye
Obj.		thee (you)	you
Gen.		thy, thine (your, yours)	your, yours
		<u>บุรุษที่ ๓</u> เอกพจน์	
	เพศชาย	เพศหญิง	เพศกลาง
Nom	he	she	it
Obj.	him	her	it
Gen.	his	her, hers	its, it's
		<u>บุรุษที่ ๓</u>	
		พหูพจน์ (ทุก เพศ)	
Nom		they	
Obj.		them	
Gen.		their, theirs	

ในสมัยศตวรรษที่ ๑๖ รูปลักษณะของบุรุษสรรพนามจะคล้ายคลึงกับ ME เพราะมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก ในสมัยนี้คำสรรพนามบุรุษที่สองเอกพจน์ thou, thy, thee ได้เปลี่ยนเป็นใช้ you แทน (เดิมใช้ ye เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ ๒ พหูพจน์ ในตำแหน่งประธาน) เพราะในสมัย ME จะใช้ thou เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สอง เอกพจน์ ในตำแหน่งประธานและ ye เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สองพหูพจน์ ในสมัยศตวรรษที่ ๑๓ thou-ประธาน, thy- แสดงเจ้าของ และ thee- กรรมจะใช้เป็นบุรุษที่สองเอกพจน์กับคนที่คุ้นเคยกัน ใช้กับเด็กหรือบุคคลที่ต่ำกว่า แล้วเอารูปพหูพจน์ (ye, you, your) มาใช้เป็นเอกพจน์ เมื่อใช้พูดกับบุคคลที่สูงกว่า มีคุณวุฒิ มีหน้าที่การงานดีกว่า ในประเทศอังกฤษจะใช้ ye, you, your เป็นคำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่สอง โดยเฉพาะในศาลใช้ในการตัดสินคดีและใช้มาเรื่อย ๆ จนกระทั่ง ye, you, your ใช้ในการพูดแบบคุ้นเคยหรือพูดกับคนที่มีศักดิ์ต่ำกว่าก็ได้ ในสมัยศตวรรษที่ ๑๖ รูปแบบเอกพจน์เดิมคือ thou, thy, thee หายไปโดยสิ้นเชิงไม่มีการใช้อีก นอกจากพวก Quakers เท่านั้น*¹

จะเห็นได้ว่าในสมัยศตวรรษที่ ๑๓ จะใช้รูปประธาน ye และรูปกรรม you ซึ่งทั้ง ๒ คำนี้ เมื่อเกิดในประโยคจะไม่ลงเสียงเน้นหนักและจะออกเสียง /yə/ ดังนั้นในศตวรรษที่ ๑๔ จึงใช้รูป you ในตำแหน่งประธานด้วย เพราะทั้ง ye และ you ออกเสียง /yə/ เหมือนกัน ในราวศตวรรษที่ ๑๔ รูป ye ก็ปรากฏใช้อีกในตำแหน่งกรรม สมัยนี้จึงใช้รูปประธาน you และกรรม ye จนในที่สุดรูป ye ก็หายไปอีก อย่างไรก็ตามในต้นศตวรรษที่ ๑๖ ก็ยังมีผู้ใช้ you, ye อีกบ้าง จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ ๑๗ รูป you จึงเป็นรูปเดียวที่ใช้ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรมทั่วไป ทั้งประเทศอังกฤษ

---

*¹Quakers เป็นพวกสมาชิกสมาคมที่หัวเก่า เคร่งศาสนา เป็นพวก Conservative ที่นับถือขนบธรรมเนียมประเพณีโบราณ มีชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ไม่หรูหรา

อย่างไรก็ตามในสมัย Early Modern English วิชาพัฒนาการที่สำคัญอีกประการหนึ่งในเรื่องบุรุษสรรพนาม คือรูปที่แสดง possessive ของคำสรรพนามเพศกลาง its ในสมัย OE คำสรรพนามเพศกลางก็คือ hit (ประธาน), his (เจ้าของ), him (กรรมตรง, กรรมรอง) ได้วิวัฒนาการเป็น ME hit, his, และ hit ตามลำดับ สำหรับ ME "hit" ที่ใช้เป็นทั้งประธานและกรรมนี้ ถ้าผู้พูดไม่ได้เน้นคำ hit เสียง /h/ จะหายไป กลายเป็น /It/ ทั้ง ๒ ตำแหน่ง ตัวสะกดจึงเปลี่ยนจาก hit → it ด้วย ในสมัย ENE นี้จึงใช้รูป it ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรม

เนื่องจากการแสดงเพศของคำนามและคำสรรพนามได้หายไปในช่วงกลาง (ยกเว้นคำสรรพนามบุรุษที่ ๓) คำนามถ้าจะมีเพศก็มีเพศธรรมชาติ เช่น waiter (ชาย), waitress (หญิง) เป็นต้น ส่วนคำนามที่ไม่มีชีวิตให้เป็นเพศกลาง ลักษณะคำสรรพนามจึงเปลี่ยนไป บุรุษที่ ๓ เอกพจน์ he, she, it เท่านั้น จึงจะมีเพศไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งประธานหรือกรรม ดังนั้นคำสรรพนามบุรุษที่ ๓ ในการกที่แสดงเจ้าของ จึงมีรูปแตกต่างกันไปตามเพศด้วยคือ his, hers และ its ซึ่งแต่เดิมในสมัย ME รูปที่แสดงเจ้าของของ it คือ his แต่ในสมัย ENE นี้ การทำให้การแสดงเจ้าของของคำนามบุรุษที่ ๓ แตกต่างกันก็มีหลายวิธี แต่ที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดคือแสดงด้วย apostrophe s ('s) เหมือนคำนาม เช่น stone's, house's จึงนำเหตุผลนี้มาใช้กับ it ด้วย ในสมัย ENE จึงใช้รูป it's แสดงเจ้าของมาจนถึงสมัยศตวรรษที่ ๑๘ จึงได้เลิกใช้เครื่องหมาย apostrophe (') เป็นใช้รูป its มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

วิวัฒนาการของคำสรรพนามที่ใช้เป็นคำถาม (Interrogative Pronouns)

ในสมัย OE คำสรรพนามที่ใช้เป็นคำถามจะแสดง ๔ cases ด้วยกัน ไม่มีรูปแสดงพจน์ แต่มีรูปแสดงเฉพาะเพศกลาง (neuter) เฉพาะ **nominative accusative hwæt (what)** และ เพศชาย (masculine) เฉพาะ **nominative hwā (who)** และ **accusative hwone** เท่านั้น นอกจากนั้นจะไม่แสดงเพศ

	<u>Masculine</u> (who)	<u>Neuter</u> (what)
Nominative	hwā	hwæt
accusative	hwone	hwæt
	<u>Genderless</u>	
Genitive	hwes	
dative	hwām	
Instrumental	hwȳ	

ในสมัย **Middle English** คำสรรพนามที่แสดงเจ้าของจะมีรูปแสดงการก เหลือ เพียง ๓ การกเท่านั้น คือมีรูปแสดงประธาน (**subject**) กรรม (**object**) และ แสดงเจ้าของ (**possessive**) โดยไม่ต้องแสดงเพศอีกต่อไป

subject	whō, what
object	whom
possessive	whos

ในสมัย **Early Modern English** คำสรรพนามที่แสดงคำถามที่มีเสียง /hw/ whō, **whom** **whos** จะเปลี่ยนเป็นออกเสียง /h/ เสียงเดียว /w/ หายไป คือ

subject	who /hu/
object	whom /hum/
possessive	whose /huz/

วิวัฒนาการของประพันธสรรพนาม (relative Pronoun)

ในสมัย **Old English** ใช้ **definite article** *sē, sēo* และ *þæt* เป็น **relative pronoun** ในปลายสมัย **OE** จะใช้ *sē, sēo, þæt* เป็น **definite article** "the" และ **demonstrative** "that, those" แต่เพียงอย่างเดียว แต่ใช้ *þe /θe/* เป็น **relative pronoun** แทน แต่ช่วงเวลาการใช้ *þe* ในหน้าที่นี้เป็นไปในระยะเวลาที่สั้นมาก เพราะในต้นสมัย **Middle English** มีรูป *þæt (that)* ซึ่งใช้เป็น **definite article** และ **demonstrative pronoun** เริ่มเข้ามาแทนที่ *þe* ในหน้าที่ของ **relative pronoun** ซึ่งตัวสะกดในตอนกลางและปลายสมัย **Middle English** *þe* ได้กลายเป็น *that* ออกเสียง /ðat/ เป็นที่น่าสังเกตว่า **that** ที่ใช้เป็น **relative pronoun** ในสมัย **ME** นี้ ได้รักษาความเป็น **relative pronoun** ที่ใช้แทน **noun** ได้ทุกชนิดตั้งแต่สมัย **ME** จนถึงปัจจุบัน

relative pronoun *þæt* หรือ **that** นี้ใช้แทนคำนามได้ทุกเพศจนกระทั่งเมื่อคำนามมิได้มีลักษณะแสดงเพศอีกต่อไปก็ยังคงใช้ **that** อยู่จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ ๑๔ จึงได้มีการใช้ **which** แทน **that** ได้ ในระยะแรกทีเดียว **which** จะใช้แทนคำนามได้เฉพาะที่เป็นสิ่งของ (แต่จะใช้แทนคำนามที่เป็นบุคคลได้ในบางครั้ง ซึ่งในปัจจุบันใช้แทนคำนามที่เป็นสัตว์, สิ่งของได้อย่างเดียว) ในศตวรรษที่ ๑๔ มีการนำ **who** จาก **interrogative pronoun** (**OE** *hwā*) มาใช้ในหน้าที่ของ **relative pronoun** ความจริงในสมัย **ME** ก็ยังเคยใช้ **who** เป็น **relative pronoun** บ้างในประโยคที่เป็นการยกเว้น (แม้แต่ **Chaucer** เองยังเคยใช้ **whose** และ **whom** ในหน้าที่ของ **relative pronoun** ก็มี)

นอกจาก **relative pronoun** แล้วยังมีการใช้ **who** ในหน้าที่ของ **indefinite pronoun** อีกในสมัย **Early Modern English** เช่น **Who** hath ears to hear, let him hear. และ **Who** steals my purse steals trash. **Who** ทั้ง ๒ ประโยคมีความหมายเท่ากับ **whoever** ในปัจจุบัน อีกแบบหนึ่งคือการใช้ **who** เป็นคำสรรพนามที่ใช้ในประโยค

ชนิด **indirect question** เช่น **They asked who killed him** โดยสรุปมีการใช้ **who** ในหน้าที่ของ **relative pronoun** แทนคำนามที่เป็นบุคคลตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ ๑๖ จนถึงปัจจุบัน

วิวัฒนาการของคำคุณศัพท์ (Adjective)

คำคุณศัพท์ในสมัย **Old English** มี ๒ ประเภทคือ

๑. **Strong Adjective**

๑๐. **Weak Adjective**

Strong Adjective ได้แก่คำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม โดยที่ไม่มีคำ **article** หรือ **demonstrative pronoun** หรือ **genitive case personal pronoun** (ในบางครั้ง) นำหน้าคำคุณศัพท์ เช่น เมื่อเกิดในตำแหน่งประธาน คำนาม เพศชายพหูพจน์ **gōde menn (good men)**

Weak Adjective ได้แก่คำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม โดยมี **article** หรือ **demonstrative pronoun** หรือในบางครั้ง **genitive case personal pronoun** นำหน้าคำคุณศัพท์ที่ขยายคำนาม เช่น ในตำแหน่งกรรมตรง (**accusative**) หน้าคำนามเพศชายเอกพจน์ **ðone gōdan man (The good man)** หรือ **his mēran hālgan (his glorious saints)** หรือ **mīn strongl ican stōl (my sturdy throne)**

คำคุณศัพท์ที่ปรากฏในสมัย OE นอกจากจะแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ตามลักษณะการเกิดในประโยคแล้ว ยังมีการเติมปัจจัยต่าง ๆ ไปตามลักษณะของเพศ พจน์ และการกของคำนามที่ขยายอีกด้วย

Strong Adjective Declension
(Short-stemmed adjective)*¹

sum = sone

<u>Singular</u>	<u>Mas.</u>	<u>Fem.</u>	<u>Neu.</u>	<u>Endings</u>
Nom	sum	sumi	sum	u -
Gen.	sunes	sunre	sunes	es re es
Dat.	summ	sunre	sumum	um re um
Acc.	sune	sune	sum	ne e *
Inst.	sune	sunre	sune	e re e
 <u>Plural</u>				
Nom, Acc.	sune	suma, sune	sumi	e a, e u
Gen.	sunra	sunra	sunra	ra ra ra
Dat., Inst.	summ	summ	sumum	um um um ^{*2}

---

*¹Short-stemmed Adjective ได้แก่คำคุณศัพท์ที่มีเสียงสระใน stem เป็นเสียงสั้น
 long-stemmed Adjective ได้แก่คำคุณศัพท์ที่มีเสียงสระใน stem เป็นเสียงยาว

*²Samuel Moore and Thomas A. Knott, **The Elements of Old**

English (The George Wahr Publishing Co., Ann Arbor, Michigan : 1969)

Strong Adjective Declension(long-stemmed **adjective**)gōd = **good**

<u>Singular</u>	<u>Mas.</u>	<u>Fem.</u>	<u>Neu.</u>	<u>Endings</u>		
Nom	gōd	gōd	gōd	-	-	
Gen.	gōdes	gōdre	gōdes	es	re	es
Dat.	gōdum	gōdre	gōdum	um	re	um
Acc.	gōdne	gōde	gōd	ne	e	-
Inst.	gōde	gōd re	gōde	e	re	e
<u>Plural</u>						
Nom, Acc.	gōde	gōda , gōde	gōd , gōde	e	a, e	-,e
Gen .	gōd ra	gōd ra	gōd ra	ra	ra	ra
Dat., Inst.	gōdum	gōdum	gōdum	um	um	um *1

เป็นที่น่าสังเกตว่า บัณฑิตส่วนใหญ่ที่เติมท้าย strong adjective เหล่านี้จะคล้ายกับบัณฑิตที่เติมท้ายคำนาม strong declension และมีบัณฑิตบางส่วนนำมาจากการกระจายแบบบุรุษสรรพนาม

เช่น   sum-um ลงท้าย   m เหมือน þæm และ him
           sum-ne ลงท้าย   ne เหมือน þone และ hine
           sum -re ลงท้าย   re เหมือน þære และ hire

---

*1 Moore and Knott, p. 158

Weak Adjective Declension

gōd = good

<u>Singular</u>	<u>Mas.</u>	<u>Fem.</u>	<u>Neu.</u>	<u>Endings</u>		
Nom	gōda	gōde	gōde	-a	-e	-e
Gen.	gōdan	gōdan	gōdan	-an	-an	-an
Dat.	gōdan	gōdan	gōdan	-an	-an	-an
Acc.	gōdan	gōdan	gōde	-an	-an	-e
Inst.	gōdan	gōdan	gōdan	-an	-an	-an
<u>Plural</u>	<u>All Genders</u>					
Nom Acc.	gōdan			-an		
Gen.	gōdena, gōdra			-ena, -ra		
Dat., Inst.	gōdum			-um		

เป็นที่น่าสังเกตว่าปัจจัยของ **weak adj.** จะมีลักษณะคล้ายการเติมปัจจัยของ **weak noun** ยกเว้น **genitive plural** ซึ่งอาจจะใช้ปัจจัย ra ของ **strong adj. declension** ได้แทนที่จะใช้ **ena** อย่างเดียว

Comparison of Adjectives

การทำคำคุณศัพท์ให้เป็นรูปเปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นสูงสุดในภาษาอังกฤษโบราณนั้น กระทำโดยการเติมปัจจัย **-ra** เพื่อแสดงชั้นกว่า (**comparative degree**) และเติม **ost** หรือ **est** เพื่อแสดงชั้นสูงสุด (**superlative degree**)

เช่น	earm	→	earnra	→	earmost
	= (poor)		poorer		poorest
	lēof	→	lēofra	→	lēofost
	= (dear)		dearer		dearest
	glæd	→	glædra	→	glædost
	= (glad)		glader		gladest

คำคุณศัพท์บางคำ เมื่อแสดงชั้นกว่าและชั้นสุด จะเกิดการกลายเสียงสระที่

เรียกว่า **mutation** หรือ **umlaut** ขึ้น เช่น

brād	(broad)	→	brædra
geong	(young)	→	gingra
lang	(long)	→	lengra
sceort	(short)	→	scyrtra

irregular Comparison

ยังมีคำคุณศัพท์บางคำที่เมื่อแสดงชั้นกว่าและชั้นสุดแล้วจะ เปลี่ยนรูปไปเลย

(ทั้งสระและพยัญชนะ) เช่น

gōd	(good)	→	bet(e)ra, bettra	→	bet(e)st
lȳtel	(little)	-	7 læssa	→	læst
mīcel	(great)	→	māra	→	māst
yfel	(evil)	→	wiersa	→	wierst

Cardinal และ ordinal numbers

ตัวอย่างจำนวนนับ และจำนวน ลำดับที่

<u>Cardinals</u>	<u>Ordinals</u>
๑. ān	forma, fornesta
๒. twēgen, tū, twā	oþer, æfterra
๓. þrTe	þridda
d. fTower, fēower	feowerþa
6. fTf	fifta
5. sleæ, siæ	siæta
d. seofon	seofopa
๘. eahta	eahtopa
๙. nigon	nigopa
๑๐. tTen, tȳn	teopa *1

วิวัฒนาการของคำคุณศัพท์ในสมัย Middle English

จากการที่สมัย ME ได้เกิดปรากฏการณ์กับเสียงสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก ซึ่งมีเสียง /a, ɔ, ʊ, ε/ แล้วกลายเป็นสระครึ่งเสียง /ə/ สะกดด้วย e ทำให้ปัจจัยที่เติมท้ายคำคุณศัพท์ในสมัย OE มีลักษณะการสะกด และการออกเสียงแตกต่างไปจากเดิม นั่นก็คือปัจจัยที่เติมท้าย strong adjective "um" จะเป็น ME "em" ออกเสียง /əm/ ซึ่งในปลายสมัย ME เสียง nasal /m/ จะหายไปเมื่อตามหลังสระ /ə/ ส่วนปัจจัย "a" จะเป็น "e" ซึ่ง "e" จะออกเสียง /ə/ ทั้งหมด ส่วนปัจจัย "ra" จะกลายเป็น "re" และเป็น "er" ออกเสียง /ə/ ซึ่งต่อมา /r/ จะหายไปเหลือเพียง /ə/ สะกด e

---

*1 Moore and Knott, pp. 162-164

จะเห็นได้ว่าในส่วนปัจจัย OE ที่เป็น Nominative singular masculine ทั้ง long และ short-stemmed ไม่มีการเติมปัจจัยใด ๆ อยู่แล้ว และในส่วน Nominative plural masculine OE เติม e ในเมื่อ ME เหลือแต่เพียงการเติมปัจจัย e ในทุกเพศ พจน์ การก และบางส่วนไม่ได้เติมปัจจัย ดังนั้น

Middle English Strong Adjective

เมื่อทำหน้าที่ขยายคำนามเอกพจน์ จึงไม่มีการเติมปัจจัย

คำนามพหูพจน์ จึงใช้เติมปัจจัย e

สำหรับคำคุณศัพท์ประเภท **weak adjective** นั้น เนื่องจากมีปัจจัย a, e, an, ena, ra และ um ซึ่งจะเปลี่ยนเป็น ME e, e, en ต่อมาเหลือ e, ene ต่อมาเหลือ en และ e, re ต่อมา er และ e และ em ต่อมาเป็น e

ดังนั้นคำคุณศัพท์ Weak Adjective ในสมัยกลางจึงมีลักษณะการเติมปัจจัยแบบ Nominative ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์คือ

เมื่อขยายคำนามเอกพจน์ เติมปัจจัย e

เมื่อขยายคำนามพหูพจน์ เติมปัจจัย e เช่นกัน

สำหรับลักษณะการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยท้ายคำคุณศัพท์จะเป็นไปในแบบทีละขั้นตอน เช่น ประมาณปี ค.ศ. ๑๒๕๐ คำคุณศัพท์ **strong declension** จะเปลี่ยนเป็น ไม่มีการ เติมปัจจัยใด ๆ เมื่อทำหน้าที่ขยายคำนาม เอกพจน์ และ เติมปัจจัย e เหมือน **weak adjective** เมื่อขยายคำนามพหูพจน์ เช่น

<u>Strong Adj.</u>	good man
	goode men
<u>Weak Adj.</u>	that goode man
	thos goode men

ในสมัยศตวรรษที่ ๑๔ ปัจจัย e ออกเสียง /ə/ ซึ่งเป็นสระเสียงเบาที่จะค่อย ๆ หายไปไม่ออกเสียง คำคุณศัพท์บางคำจะยังคงมีการสะกด e ห้อยท้าย แต่ไม่ออกเสียง

วิวัฒนาการของคำคุณศัพท์ในสมัย Early Modern English

เนื่องจากปลายสมัย ME ปัจจัยสะกด e ซึ่งออกเสียง /ə/ จะค่อย ๆ หายไป เหลือเพียงตัวสะกด e ในคำบางคำ ซึ่งกลายเป็น silent e ดังนั้นคำคุณศัพท์ในสมัยกลาง จึงไม่มีลักษณะแสดงเพศและการกของคำนาม ยกเว้นลักษณะแสดงพจน์ในตอนต้น ๆ และกลาง สมัยซึ่งลักษณะแสดงพจน์นี้จะหายไปเมื่อถึงปลายสมัย ME

ในยุคต้นสมัยใหม่นี้ ปรากฏการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในการแสดงวิวัฒนาการของคำคุณศัพท์ ก็คือ การแสดง **degree** ในชั้น **comparative** และ **Superlative degree** ซึ่งในสมัย ME ปัจจัย OE *ra, ost, est* จะเปลี่ยนเป็น *re* → *er* และ *ost* → *est* ซึ่งในสมัย ENE นี้มีการใช้คำ **more** แสดงชั้นกว่า และ **most** แสดงชั้นสุดหน้าคำคุณศัพท์ที่มีหลายพยางค์ โดยเฉพาะในสมัยของ เซกส์เปียร์และนักประพันธ์คนอื่น ๆ ในสมัยเดียวกันนี้ยังได้ใช้คำแสดงชั้นกว่า และชั้นสุดซ้อนกันคือ ใช้ทั้ง **more.....er** และ **most.....est** เช่น **more larger, the most boldest** (เหมือนภาษาถิ่นที่มีลักษณะ เป็น **sub-standard English** ในอังกฤษ และสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน) ในปัจจุบันการใช้ปัจจัยหรือคำแสดง **comparative** และ **superlative degree** จะมีแบบแผนที่แน่นอน นั่นก็คือในคำพยางค์เดียวและสองพยางค์จะเติมปัจจัย *er, est* ส่วนคำคุณศัพท์ ๒ พยางค์ที่มีการเติมปัจจัยอื่น ๆ ท้ายคำนามหรือคำกริยา ให้เป็นคำคุณศัพท์ เช่น **careful, poetic, famous** และ **learned** เป็นต้น กับคำคุณศัพท์ ที่มีตั้งแต่ ๓ พยางค์ขึ้นไป ก็จะใช้ **more** และ **most**

วิวัฒนาการของคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)

คำกริยาวิเศษณ์ในสมัยภาษาอังกฤษโบราณนั้น ส่วนใหญ่นำมาจากคำคุณศัพท์ โดยการเติม -e ท้ายคำคุณศัพท์เดิมให้เป็นคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

wrāð (adj) → wrāðe (adv)
 = angry **angrily**
 heard (adj) → hearde (adv)
 = bold **boldly**

ถ้าคำคุณศัพท์บางคำลงท้ายด้วย -e อยู่แล้ว คำกริยาวิเศษณ์ก็จะมีรูปร่างเหมือนคำคุณศัพท์นั้น เช่น

blīpe (adj, adv) = joy-ful หรือ joyfully

ยังมีคำกริยาวิเศษณ์อีกมากที่นำมาจากคำนามโดยการเติมปัจจัย -lic ท้ายคำนามให้เป็นคำคุณศัพท์เสียก่อน แล้วเติมปัจจัย -e ท้าย -lic เพื่อทำให้คำคุณศัพท์นั้น ่ กลายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

frēond (n)   frēondlic^{*1} (adj)   frēondlice (adv)
friend   **friendly**   **in a friendly manner**

คำกริยาวิเศษณ์นี้จะมีการแสดงชั้นกว่าด้วย -or และชั้นสุดด้วย -ost
 เช่น

swīpe	swīp r	swīpost
exceedingly	more exceedingly	the most exceedingly
georne →	geornor →	geornost
eagerly	more eagerly	the most eagerly

---

^{*1}เสียง /ç/ ท้ายคำ frēondlic ต่อมาในสมัยกลางจะหายไปเหลือแต่เสียง /ɪ/ ท้ายคำ แล้วเปลี่ยนเป็นสะกดด้วย y ในสมัยปัจจุบัน

ในสมัย Middle English ิัจจย or และ ost จะเปลี่ยนเป็น er และ est ตามลำดับ ดังนั้นการแสดง degree ชั้น comparative และ superlative ของคำกริยาวิเศษณ์จึงมีรูปเหมือนคำคุณศัพท์ตั้งแต่นั้นมา

ในสมัย **Early Modern English** มีการใช้ิัจจย lic จาก OE และ ly จาก ME เดิมเข้ากับคำคุณศัพท์ให้เป็นคำกริยาวิเศษณ์ เช่น **open** → **openly** สำหรับคำกริยาวิเศษณ์ที่เติมิัจจย e เข้ากับคำคุณศัพท์ เช่น ME **longe** ตัวสะกด e จะหายไปพร้อมกับเสียง /ə/ จะ เหลือ เพียง **long** เท่านั้น ในปลายสมัย ENE คำกริยาวิเศษณ์ส่วนใหญ่จะลงท้ายด้วยิัจจย ly เช่น **quick** → **quickly**, **short** → **shortly** แต่ก็มีคำคุณศัพท์บางคำที่ยังคงมีิัจจย ly ติดมาจาก ME เช่น **friendly** และ **lovely** สำหรับคำกริยาวิเศษณ์ที่มีรูป ly เหล่านี้จะไม่สามารรถ เปลี่ยน **degree** เป็น **comparative** และ **superlative** โดยมีรูป **lier** และ **liest** แบบเดียวกับคำคุณศัพท์ได้ แต่จะใช้ **more** และ **most** แทน เช่น **more happily** และ **the most happily**

วิวัฒนาการของคำกริยา

สมัย Old English

คำกริยาในภาษาอังกฤษโบราณ นับว่าซับซ้อนมาก เมื่อเทียบกับคำกริยาในภาษาอังกฤษปัจจุบัน แต่ก็ยังนับได้ว่าไม่ซับซ้อนมากเท่ากับภาษาอื่น ๆ ในตระกูลอินโดยูโรเปียนด้วยกัน เช่น ภาษากรีก ละติน การกระจายคำกริยาใน Old English นี้จะกระจายตามพจน์ (numbers) บุรุษ (person) กาล (tense) และมาลา (mood)

มาลา (**mood**) ในภาษาอังกฤษโบราณมี ๓ **moods** ด้วยกันคือ ความเป็นบอกเล่า (**indicative**) ความเป็นเชิงคาดคะเนหรือสมมุติ (**Subjunctive**) และความเป็นคำสั่ง (**Imperative mood**)

กาล (*tense*) ในภาษาอังกฤษโบราณ คำกริยามี ๒ tenses เท่านั้น คือ ปัจจุบันกาล (present) และอดีตกาล (preterit หรือ past) แต่ละ tense จะแบ่งออกเป็น ๒ พจน์คือ เอกพจน์ และพหูพจน์

คำกริยาในภาษาอังกฤษโบราณ จำแนกออกเป็น ๒ ประเภทคือ **Weak Verbs** และ **Strong Verbs** (เช่นเดียวกับภาษากลุ่ม เยอรมานิกอื่น ๆ) การจำแนกดังกล่าวพิจารณาจากการกระจายส่วนของคำกริยาเมื่อเป็นอดีตกาล

Weak Verb

Weak Verb เมื่อเวลาแสดงอดีตกาล (preterit) จะเติมปัจจัย **d** หรือ **t** ท้ายคำกริยา

Weak Verbs แบ่งออกเป็น ๓ จำพวก คือ

Weak Verb Class 1 คือ **Weak Verb** ที่มีปัจจัยลงท้าย **-i** ในสมัยก่อน

Old English

Weak Verb Class 2 คือ **Weak Verb** ที่มีปัจจัยลงท้าย **ō** ในสมัยก่อน

Old English

Weak Verb Class 3 คือ **Weak Verb** ที่มีปัจจัยลงท้าย **a** ในสมัยก่อน

Old English

Weak Verb Class I ในสมัย **Old English** จะมีลักษณะของ **infinitive**

คือลงท้ายด้วย **-an** (และมีลงท้ายด้วย **-ian** เมื่อ stem ของคำกริยาลงท้ายด้วย **r** ที่นำหน้าด้วย **short vowel** หรือ **short diphthong**)

คำกริยาที่แสดง **preterit indicative first person singular** จะมีปัจจัยลงท้ายด้วย **-ede, -de** หรือ **-te** ส่วน **past participle** จะเติมปัจจัย **-ed, -d** หรือ **-t**

การเติม -ede หรือ -de, -te มีกฎเกณฑ์ ดังนี้

๑. ถ้า **Weak Verb** มี **stem** ที่มีสระเดี่ยวหรือสระประสมเสียงสั้น หรือสระเสียงสั้นที่ตามด้วย **r** จะมีส่วนที่แสดง **preterit indicative first person singular** โดยการเติม -ede ที่ **preterit** และเติม **ed d past participle** เช่น

Weak Verb Class 1, short stem

<u>infinitive</u>	<u>preterit first person singular</u>	<u>Past Participle</u>
fremman (make)	frenede	frened
tryman (Strengthen)	trynede	trymed
nerian (save)	nerede	nered
ferian (carry)	ferede	fered

๒. ถ้า **Weak Verb 1** มี **stem** ที่มีสระเสียงยาวหรือสระเสียงสั้นแล้วมีพยัญชนะ ๒ รูป หรือพยัญชนะซ้อนตามมาจะมีส่วนที่แสดง **preterit indicative first person singular** โดยการเติม -de หรือ -teท้ายคำกริยา การที่ e หน้า de หายไปนี้เกิดขึ้นจากขบวนการ **Syncoption** (การที่ e หายไป เมื่ออยู่ระหว่างพยัญชนะ) ส่วน **past participle** จะเติม -ed ในส่วนที่แสดง **past tense** นั้น เมื่อ **stem** ของคำกริยามีเสียงพยัญชนะท้ายสุดเป็นเสียง **voiced** ปัจจุบันที่เติมคือ -de แต่ถ้า **stem** ของคำกริยาลงท้ายด้วยเสียง **voiceless** ปัจจุบันที่เติมคือ -te เช่น

Weak Verb Class 1, long stem

<u>infinitive</u>	<u>preterit first person singular</u>	<u>Past Participle</u>
dēman (judge)	dēmde	dēmed
dālan (deal)	dāldde	dāled
cenban (comb)	cenbde	cembed
cēpan (keep)	cēpte	cēped
scierpan (sharpen)	sclerpte	sclerped

<u>infinitive</u>	<u>preterit first</u>	<u>Past Participle</u>
	<u>person singular</u>	
fyllan (fill)	fylde	fylled
ในบางครั้งสระ e ในตำแหน่งกลางของ past participle อาจจะถูก syncopated ด้วย ถ้าคำกริยาลงท้ายด้วย d หรือ t อยู่แล้ว (หลังจากตัด an ออก)		
hreddan (save)	hredde	hreded, hredd
settan (set)	sette	seted, sett

การกระจาย **Weak Verb Class I** ตาม **tense, mood, number** และ **person** ของ **Verb fremman, nerian** และ **dēman** ดังนี้

			<u>indicative</u>		
<u>Present</u>	sing, 1.	fremme	nerie	dēme	
	2.	fremest	nerest	dēmest	dēmst
	3.	fremeþ	nerēþ	dēmeþ	dēmp ^{*1}
Plural 1, 2, 3		fremmaþ	neriaþ	demaþ	
<u>Preterit</u>	Sing, 1.	fremede	nerede	dēmede	
	2.	fremedest	neredest	dēmedest	
	3.	fremede	nerede	dēmede	
Plural 1, 2, 3		fremedon	neredon	dēmdon	

^{*1}dēmpst การที่ e ซึ่งอยู่ระหว่างพยัญชนะหายไปเรียก syncopation

Subjunctive

<u>Present</u>	Sing 1, 2, 3	fremme	nerie	dēme
	Plur 1, 2, 3	fremmen	nerien	dben
<u>Preterit</u>	Sing 1, 2, 3	fremde	nerede	dēmede
	Plur 1, 2, 3	fremeden	nereden	dēmeden

Imperative

<u>Present</u>	Sing 2	freme	nerē	dēm
	Plur 2	fremmaþ	neriaþ	dbiaþ

Weak Verb Class II WV. II ในสมัย **Old English** จะมีลักษณะของ **infinitive** จำได้ง่าย ๆ คือจะมีคำลงท้าย -ian ส่วนคำกริยาที่แสดง **preterit indicative first person singular** จะลงท้ายด้วย -ode และลงท้ายด้วย -od ในส่วนที่เป็น **past participle** เช่น

<u>infinitive</u>	<u>preterit first person singular</u>	<u>Past participle</u>
lufian(love)	lufode	lufod

การกระจาย **Weak verb class II** ตาม **tense, mood, number** และ **person & verb lufian** มีดังนี้

Indicative

<u>Present</u>	Sing 1	lufie
	2	lufast
	3	lufa ^{aþ}
Plur	1, 2, 3	lufiaþ

<u>Preterit</u> Sing 1	lufode
2	lufode <u>st</u>
3	lufode
Plur 1, 2, 3	lufodon

Subjunctive

<u>Present</u> Sing 1, 2, 3	lufie
Plur 1, 2, 3	lufie <u>n</u>
<u>Preterit</u> Sing 1, 2, 3	lufode
Plur 1, 2, 3	lufode <u>n</u>

Imperative

<u>Present</u> Sing 2	lufa
Plur 2	lufi <u>aþ</u>

Weak Verb class III สำหรับคำกริยากลุ่มที่ ๓ นี้มีจำนวนน้อยมาก และคำกริยาบางคำได้รับอิทธิพลรูปแบบการกระจายจากคำกริยากลุ่ม I และ II เช่น OE *fæstan* (to make firm) ได้กลายเป็นคำกริยา Weak Verb T และ *tilian* (to strive) ได้กลายเป็น Weak Verb II เป็นต้น เหลือเพียงไม่กี่คำที่เป็น Weak Verb III เช่น *habban* (have) *libban* (live) *secgan* (say) *uar hycgan* (think) เป็นต้น ซึ่งแต่ละคำจะมีรูปวิธีการกระจายเฉพาะคำดังนี้

<u>infinitive</u>	<u>Preterit First Person Singular</u>	<u>Past Participle</u>
habban	hæfde	hafd
hycgan	hogde	hogod
libban	lifde	lifd
secgan	sægde	sægd

การกระจาย **Weak verb class III** มีดังนี้

		<u>Indicative</u>	
<u>Present</u>	<u>Sing</u> 1	hæbbe	libbe
	2	hæfst hafast	liofast
	3	hæfþ, hafafþ	liofafþ
	<u>Plur</u> 1, 2, 3	hæbbaþ, habbaþ	libbaþ
<u>Preterit</u>	<u>Sing</u> 1	hæfde	lifde
	2	hæfdest	lifdest
	3	hæfde	lifde
	<u>Plur</u> 1, 2, 3	hæfdon	lifdon
		<u>Subjunctive</u>	
<u>Present</u>	<u>Sing</u> 1, 2, 3	hæbbe	libbe
	<u>Plur</u> 1, 2, 3	hæbben	libben
<u>Preterit</u>	<u>Sing</u> 1, 2, 3	hafde	lifde
	<u>Plur</u> 1, 2, 3	hafden	lifden
		<u>Imperative</u>	
<u>Present</u>	<u>Sing</u> 2	hafa	liofa
	<u>Plur</u> 2	habbaþ	libbaþ